

Kiváló pedagógusok kitüntetése

A közelgő pedagógusnap alkalmából tegnap, pénteken Ilku Pál művelődésügyi miniszter — eredményes oktató-nevelő munkásságuk elismeréseként — 72 pedagógusnak adott át kitüntéseket a minisztériumban. Negyvenketten kiváló tanár, 22-en kiváló tanító, 8-an kiváló óvónő kitüntetést kaptak. A kitüntetések átadásánál jelen volt Aczél György, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára is.

Szegedről és a szegedi járásiól Kiváló tanár kitüntetést kapott dr. Kardos József, a szegedi József Attila Tudományegyetem Ságvári Endre gyakorló gimnáziumának szakvezető tanára; dr. Kovács Zoltáné, a szegedi

Tisza-parti gimnázium és vízügyi szakközépiskola tanára és Pálmai József szakfelügyelő, a szatymazi általános iskola tanára.

A József Attila Tudományegyetem oktatói, dolgozói közül a pedagógusnap alkalmából a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki Wittman Tibor egyetemi tanárt. Az Oktatásügyi Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült Ferencki Lajos docens, Ruszoly József adjunktus. Miniszteri Dicséretet kapott Ferencki Lajosné adjunktus és Kerekes Imréné tanársegéd. A KISZ városi bizottsága dr. Vörös Lászlónét Aranykoszorús KISZ-jelvénnel és dr. Serfőző Lajost Ifjúságért Érdeméremmel tüntette ki.

vesi Mária csoportvezető és Trogmayer Ottóné csoportvezető. Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült Bokor Istvánné előadó, Földi András laboráns, Ördög Imre szakmunkás, Czirok Endre gépkocsivezető és Varga Lida kisegítő.

A X. Tudományos Diákkörök Országos konferenciája alkalmából az Oktatásügyi Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült Ferencki Lajos docens, Ruszoly József adjunktus. Miniszteri Dicséretet kapott Ferencki Lajosné adjunktus és Kerekes Imréné tanársegéd. A KISZ városi bizottsága dr. Vörös Lászlónét Aranykoszorús KISZ-jelvénnel és dr. Serfőző Lajost Ifjúságért Érdeméremmel tüntette ki.

Pártépítési gondjainkról

Úgy hírlík, mióta megint divatossá vált a „kaparj kurta...” életelv, s feltűnő pénzzsága van igen sok ember ambíciójának, korszerűtlen dolog kommunista pártépítésről beszélni. „Ki figyel oda?” — mondják azok, akikről ez a téma nagyon messze áll. Nem baj. Bizonyos aggodalmaim sokkal súlyosabbak annál, semmint illedelmesen néma tudnék maradni. Egyáltalán nem közömbös ugyan is számomra, kik lesznek az én pártom belüli küzdőtársaim, kiknek a vállához feshíthetem az enyémet abban az élecsapatban, amely népünk forradalmas álmait hivatott megvalósítani. Kérem, a nálam teljesebb tudásúak ne hurrögjanak le, ha netán rosszul mondanék valamit itt az elején, remélem, ugyanezek a kérdések más elvtársakat is nyugtalanítanak.

Napok óta azzal fekszem, azzal ébredek, hogy a mi pártunkba újabban szinte gyerekjáték bejutni. Akit rendes honpolgárként tart számon a közvélemény, s eszébe jut, hogy kérje a felvételét, annak némely alapszervezetben úgyszólván senki sem áll az útjába. Nem hitvány szándék, vagy vétkecs hanyagság, hanem valamilyen gépies, itt-ott szinte már lélektelen gyakorlat miatt van ez így elég sok esetben. Mert ugyan miféle szűrőket használunk? Hogyan övjük mi a párt erejét, tekintélyét, tisztaságát? Az egyik taggyűlésen túl szigorú a mérce, különösen ha szókimondó, őszinte munkások felvételét mérlegelik, a másik alapszervezetben meg jóformán oda se figyelve, majdhogynem unatkozva böffent rá a tagság minden „jól dolgozó” jelentkezőre. A „jól dolgozó” azért teszem idézőjelbe, mert meglepően sok helyen az ajánlók csupán ennyivel, vagyis a munka jó elvégzésével indokolják, hogy szerintük miért alkalmas valaki a párttagságra. Másutt — elég gyakori eset — azt hozzák föl pártfogoltjuk érényeként, hogy „nincs vele semmi baj”, s esetleg hozzátesszik, hogy az illető „szereti a családját”. Ezek fontos, elemi dolgok. Ahhoz azonban korántsem elegendők, hogy valaki a kommunista párt tagja lehessen, hiszen a tisztességes munkát mindenkítől oly természetesen várjuk el, mint a normális viselkedést, az általános emberi magatartást. Aki kiemelkedőt produkál, annak adjanak méltó kitüntetést, vagy pénzjutalmat, de ne hitessék el vele, hogy ezért okvetlenül a pártban a helye. Ha csupán azt tekintenénk, rendesen dolgozik-e a jelentkező, mit sem törődve azzal, hogy esetleg sunyi, demagóg, törtető, pénzéhes, talpnyaló stb., akkor — mint mondani szokás — csak sűrűbben lennének vele, főlvétellel inkább aláánánk, mintsem erősítenék a pártot.

Vajon miért hozom föl ezeket a köz-helyeszerű igazságokat? Azért, mert sehogysem tetszik némely szegedi alapszervezet pártépítési módszere, munkastílusa. A tagfelvétel állandó feladat, tehát az utánpótlásról folyamatosan kell gondoskodni, ráadásul ez a munka jól látható és mérhető „főlülről”, az ellenőrzések alkalmával. Nos, ezért némely pártszervezetben gyakran jelentős energiát fordítanak a szemet szűrő mulasztások elkendőzésére. A hanyag elvtársakat nem a tartalom érdekli, hanem inkább az, hogy ne vegyék észre a mulasztást. Szerintük nem baj, ha a munkahelyen egyelőre nincs is alkalmas ember a párttagságra. Oda se neki — mondják —, majd utána megneveljük. Az a fontos, hogy az illetékesek lassák, ebben a hónapban is foglalkoztunk tagfőlvétellel.

Tiszta förmalitás ez, amelyet mindig is elítéltünk a pártmunkában.

Előfordul tehát, akit elérnek, azt „szervezik be” közénk, az idő sürgetése miatt néha megfedekezve még arról is, hogy legalább a Szervezeti Szabályzatot megismertetnék az illetővel. Mert bizony a nyilvántartóból, vagy a könyvelésből toborzott újdonsült „kommunista” néha azt sem tudja, milyen kötelezettségekkel jár az MSZMP tagjának lenni, ő csak jóindulattal bólogatott, amikor megpendítették előtte a főlvételi lehetőséget. Persze, még

ez sem lenne égbekiáltó bűn, ha a különben tisztességes és jóra való tagtárs kommunista fejlődését figyelemmel kísérenék, illetve kötelességszerűen segítenék azok, akik ajánlották. Csakhogy rendszert a taggyűlés múltával úgy magára hagyják az embert (aki csupán a főlvetel tényétől még korántsem vált kommunis-tává), hogy szegény feje azt sem tudja, változott-e valami az életében. Ilyen „lelkiismeretes” pártépítés közben vajon elvárható-e a perspektivikus szemlélet, vagyis az, hogy néha a párt munkásjellegének erősítésére is gondoljon valaki?

Ott, ahol már évek óta nem vettek fel új tagot a pártba, mintegy a ló másik oldalára esve, azzal érvelnek-védekeznek, hogy ezt nem szabad mechanikusan erőltetni. „Ahol betervezik a rendszeres főlvételt és mereven veszik a végrehajtást — mondják —, ott kizárt dolog a legrá-termettebbek kiválogatása.” Ez igaz. Szépséghibája azonban, hogy elködsítheti a kommunista nevelés elhanyagolásának valódi okát, a kényelmességet. Az emberek öntudatának gyarapodását természetesen dörögés lenne előre megtervezni. Semmi-vel sem magyarázható azonban, hogy például a paprikafeldolgozó vállalatnál már évek óta nem vettek új tagot a párt számára. Se munkást, se alkalmazottat. A hangszergyárban, a pincegazdaságban alig jobb a helyzet. És mit lehet mondani a KSZV 7-es és 10-es, illetve a textilművek 3-as alapszervezetére, ahol tavaly nem volt pártépítési napirendje a taggyűléseknek!? Keressük az okokat. Igaz lenne, hogy az eredménytelen munkát végző pártvezetőség tagjai ragaszkodnak ugyan funkcióikhoz, de már ahhoz is kényelmese-kek, vagy fáradékonyak, hogy időnként beszéljessenek a munkásokkal? De hát a ruhagyári 4-es alapszervezetben nem fáradtak az elvtársak? Itt a múlt évi hat főlvetélből öt munkás volt, s nehezen képzelhető el, hogy pusztá véletlenül. A munkások, ha egyetértenek is velünk, általában nem szoktak följajánkolni — az ilyes-mi csúnya jellemvonás az ő szemükben. A munkásokhoz oda kell mennie a párt-titkárnak, vagy valamely más kommunis-tának, s legtöbbször számíthatnak rá, hogy éles szóváltásra is sor kerül.

De jó lenne, ha ezt természetesnek vennék már mindenütt, s a nyílt szókimondást nem értenék, vagy nem magyaráznák félre egyetlen közösségben sem. Sok minden tisztázódhatna az ilyen eszmecsereik közben. Kiderülne például, hogy a munkások többsége mélységesen utálja a mellébeszélést, a közönyt, a hízélgést, a haszonlesést, a gyávaságot, és néha meg is nevezik az olyan párttagokat, vagy pártba törekvőket, akik ilyen „betegségben” szenvednek. Nagy kár lenne beléjük fojtani a szót, hogy nincs igazuk. Dehogynincs. El kell ismernünk, bizony nem makulátlan mindenki, aki piros tag-könyvecskét őriz a zsebében. Eppen a gyakori liberális szemlélet miatt sikerült a sorainkba férközni karrieristáknak is, akiknek egoista voltuknál fogva eszük ágában sincs megtartani a pártfegyelmet, akik soha nem lesznek képesek alávetni magukat a többség akaratának.

Ha a munkásokra hallgatunk, kevesebbet tévedünk a pártépítésben is. Ha mindig forradalmi párt akarunk maradni, akkor a munkásgondolkodásnak, -szándék-nak, -ízésnek megfelelően szigorúbbak-nak kell lennünk a jellembeli tulajdon-ságok megítélésében. Ha nem vigyázunk jobban a főlvételeknél, lehetünk akár 1 millióan is, erőnk nem lesz arányos a tag-létszámmal. Azt hiszem, a párt kapujá-hoz se kellett volna közel engedni azokat, akik mostanában egyre-másra kezdik ki-fogásolni, hogy „magas a rájuk eső tagdíj összege”, vagy mindenféle közéleti tevé-kenységtől húzódozva kijelentik, „ők nem tudták, hogy a pártban pártmunkát is kell végezni.”

Ha ebben egyetértünk, csináljuk jobban ezután.

F. NAGY ISTVÁN

A neveléstudomány fejlesztése

Ankét a SZAB székházában

Az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága propaganda- és művelődésügyi osztálya és a Szegedi Akadémiai Bizottság tegnap, pénteken délután a SZAB Somogyi utcai székházában ankétot rendezett a Magyar Tudomány Akadémia néhány hónapja alakult pedagógiai kutató csoportjának programtervezetéről. Az ankét munkájában részt vett dr. Koncz János, a Csongrád megyei pártbizottság osztályvezetője és Papp Gyula, a városi tanács elnöke-lyettese is.

A kutatócsoport négyes-tesdős munkatervét dr. Antalffy György egyetemi tanár megnyitotta, után dr. Vajó Péter kandidátus, a csoport vezetője ismertette.

A többi között elmondotta, hogy a neveléstudomány viszonylagosan elmaradt más tudományok fejlődése mögött. Ennek egyik legfőbb oka, hogy a társadalmi elvárás nem volt elég intenzív, s ez a helyzet végül a közoktatás fejlesztésének is fontos problémájává vált. A kutatásokba nem vonták be a gyakorló pedagógusokat, s nem tudták összehangolni a különböző intézményekben pedagógiai kutatásokkal foglalkozók munkáját.

Ismeretve a kutatási tervet, az előadó hangsúlyozta, hogy a különböző témák kidolgozásában nagy segítséget várnak a szegedi és a Csongrád megyei pedagógusoktól, kutatóktól is. A következőkben ennek

érdekeiben Szegeden, Debrecenben és Pécsen megalakítják majd a helyi akadémiai csoportot. Azok a gyakorló pedagógusok, akik a kutatómunkában részt vesznek, egy-másfél esztendő időtartamra ösztöndíjat kapnak.

A kutatási terv olyan alapkutatásokat tartalmaz, amelyek a közoktatás távlati fejlesztését vannak hivatva segíteni. A kutatások vizsgálják majd a közoktatás rendszerének szerkezetét, s egyebek közt a köznevelést befolyásoló különféle tényezőket, a tehetségek helyét az iskolarendszerben, a maximalizmus problémáit, a tanulói teljesítmények értékelésének helyzetét, a pedagógusok hivatástudatát, és természetesen foglalkoznak nevelésméleti, neveléstörténeti kérdésekkel, a polgári pedagógia elemzésével, és ifjúságkutatással.

A négyéves terven kívül a kutatócsoport távlati tervet is készített. A terv 1975—1985-ig foglalja össze a fő feladatokat. A terv egyebek között olyan kérdéseket tartalmaz, mint például az osztályrendszerű oktatás meghaladásának lehetőségei, a demokratizmus az iskolai nevelésben, az iskolai élet struktúrájának problémái.

Az előadás után felszólalók értékes gondolatokkal, javaslatokkal egészítették ki a tanácskozás anyagát.

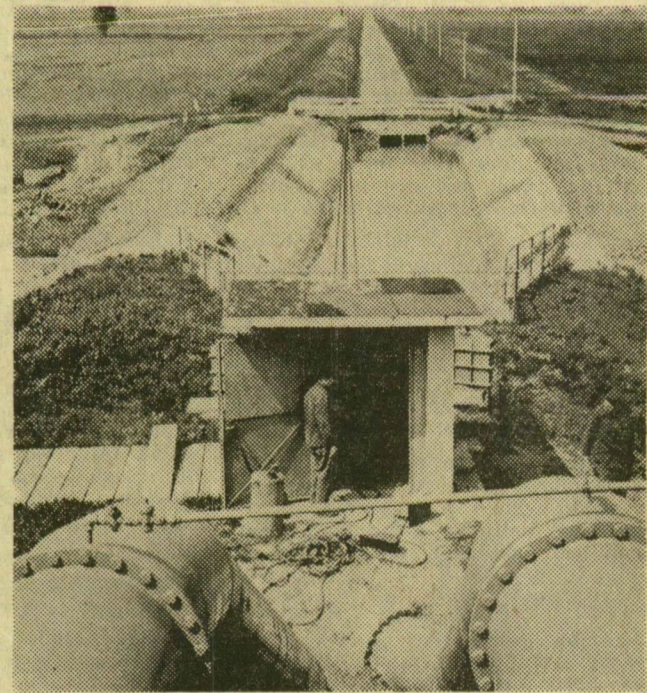
Hasznos kiadvány

Alkotó pedagógusok címmel a pedagógusnapra jelent meg Szegeden egy érdekes és értékes pedagógiai kiadvány, újító pedagógusaink munkáiból. A válogatás azokból a dolgozatokból készült, amelyek a városi tanács évente meghirdetett pedagógiai pályázatára készültek. „A nyugtalan nevelők értékes, a nevelést-oktatást magasabb szintre emelő, az eddigieknél hatékonyabb pedagógiai-pszichológiai, didaktikai és metodikai ismereteket, eljárás-módokat sorakoztatnak fel” — írja a kötet bevezetőjében Annus Antal, a Béke utcai iskola igazgatója, kabinet-vezető. „Mindez hasznos azok számára, akik keresik és fel is használják a pozitív, követésre érdemes példákat.”

A két kötetben megjelent kiadvány tanulmányosorozat, Csanádi Gézané A tanulói személyiség megismerésének néhány lehetősége, zrint a gyermek fejlesztésének feltétele című dolgozata nyitja meg. A legújabb irodalomra és a legmodernebb eljárásokra épülő tanulmány elméleti és gyakorlati szempontból egyaránt nem kevés haszonnal forgatható. Kérny Józsefné érdekes dolgozata a helyesírási készség javítása érdekében végzett kísérletekről számol be, részletes példatárral és adatokkal. Dr. Kovács Józsefné és Tóth Ferenc A klubrendszerű napközi otthon iskoláinkban címmel foglalkozik iskoláink életének egyik nagyon fontos és időszerű kérdésével.

A kiadvány második kötetét dr. Lang Jánosné és dr.

Diós József A projektor alkalmazása a természettudományos tárgyak oktatásában című dolgozatát tartalmazza. A gépek felhasználásában élen járó szegedi Tömörkényi gimnázium nagyon fontos és teljesen újszerű tapasztalatait ismerhetik meg a tanulmány olvasói a részletes, de végig áttekinthető feldolgozásból.



Tóth Béla felvétele

AZ ÉLTETŐ TISZA-VÍZ. A mezőgazdasági kultúrák igénylik az éltető vizet. Az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóság fő vizkivételi művei az esős periódus „csendes” napjai után ismét folyamatosan dolgoznak. Tisza-vízből — mint a képen is látható — elegendő van a csatornáknak és csak a gazdaságokon múlik, hogy mennyit vezetnek el a földekre.

Elutazott hazánkból a szlovén delegáció

A Szlovén Szocialista Köztársaság delegációja, amely dr. Timár Mátyásnak, a Minisztertanács elnöke-helyettesének meghívására Sztane Kavcsicsnak, a szlovén kormány elnökének vezetésével baráti látogatást tett Magyarországon, pénteken hazautazott. A szlovén küldöttség tagjai a Szlovéniával határos Vas és Zala megye tanácsi vezetőivel tárgyalást folytattak a két

szomszédos terület együttműködésének továbbfejlesztéséről, mindkét fél részére előnyös határmenti árucseréjének megvalósításáról, a kulturális kapcsolatokat kiszélesítéséről, a gazdasági szervezetek együttműködésének lehetőségeiről.

A négynapos látogatás utolsó programjaként a delegáció pénteken felkeres-
te a zalaegerszegi falumúze-
umot, majd a dél órákban el-
utazott hazánkból.

Cipők exportja

A Minőségi Cipőgyár az idén ötmillió-nyolcszáz ezer pár divatcipőt készít, s ennek hatvan százalékát exportálja. A hazai cipőgyárakat tekintve a második helyen álló üzem a közép-európai cipőipari nagyvállalatok közé tartozik, megrendelői között van változatlanul a Szovjetunió, Lengyelország, az NDK, Csehszlovákia, Anglia, Ausztria, Belgium és az NSZK. (MTI)